

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Câte-va cuvinte asupra art. 91 din Codul de procedură civilă, de d. Dr. G. A. Mandy.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Inalta Curte de casație și justiție, s. I : *Creditul funciar urban din București cu Carol Cohen, Eduard Sava și Trinitatea Sava.*

Tribunalul județului Suceava : *Maria Ilescu cu Golda Ștrul sin Avram și Wolf Last*

Tribunalul județului Tutova (Bârlad) : *Ancața Moise cu Catinca Ariton, cu o Observație de d. D. Alexandrescu.*
Bibliografie.

CĂTE-VA CUVINTE

asupra

Art. 91 din Codul de Procedură civilă

Domnul C. Disescu, cu ocazia unui discurs rostit acum de curând, făcând aluziune la reforma d-sale a Codului nostru de procedură civilă, a emis afirmațiunea următoare : «Nu fac parte din acei idealisti naivi, cari 'și inchipuesc că un om face un Cod. Nu! Codurile le face timpul».

Așa și este. Legiuitorul, propunând o lege nouă, nu poate avea în vedere de cât îndreptarea relexor, ce timpul și o practică îndelungată au dat la iveală și iar timpul numai, poate dovedi dacă acea lege constituie un veritabil progres, un amendament într'adevăr folositor, sau dacă nu cumva teoria atât de promițitoare, lasă ceva de dorit, atunci când magistrații o pun în aplicare. Jurisconsultilor și comentatorilor legii le incumbă decă datoria de a arăta neajunsurile aflate prin experiența zilnică, fără ca dinșii să poată fi bănuți, că ar voi să aducă legislatorului vr'o imputare superătoare sau de rea credință.

Insuflat de aceste principii, fie-ni-se permis să arătăm pe scurt și în mod absolut obiectiv, relexe art. 91 din vechiul nostru Cod de procedură civilă; îndreptarea adusă lor prin legea cea nouă

de la 1 Septembrie 1900; neajunsurile acestei reforme; pentru a ajunge ast-fel la o soluțiune cât se poate de practică, fără ca dânsa să aibă vr'o pretențiune de infalibilitate.

Vechiul articol suna ast-fel : «Procese se vor înfățișa înaintea judecătii după ordinea intrării lor, afară de cele declarate prin lege ca urgente».

Acest articol, ast-fel redactat, era absolut defectuos. Intr'adevăr, cuvintele : «după ordinea intrării», dădeau loc la două interpretațiuni absolute opuse, așa în cât unele instanțe, judecau procesele după vechimea lor, altele, după ordinea înscrierii în condica de ședință. La acest prim defect se mai adăoga un altul și mai simțitor. Impricinații erau siliți să aștepte târziu de tot rëndul lor, pentru a putea... amâna procesul din motive legale ca : lipsa de procedură, moartea unuia din impricinați, aplicarea articolului 151, comunicarea actelor ș. a. m. Or, era din cale afară jignitor, să aștepți o zi întreagă pentru a putea obține o amânare care se impunea de la sine. Pentru aceste motive, noul legislator a preschimbat cuvântarea art. 91. Iată cum sună motivarea acestei reforme (V. Exp. mot. pag. XV) : «Vechiul text, prin elasticitatea expresiunilor sale, a dat loc la interpretări contrazicătoare și la indefinite străgâniri pentru impricinați. Ast-fel, pe când unele instanțe judecătorești, luau pricinile după ordinea vechimei lor, altele nu se conduceau de cât după ordinea înscrierii afacerilor pe condica de ședință. Se putea ast-fel întâmpla, ca o afacere mai recentă dar trecută pe condică înaintea alteia mai vechi, să fie judecată înaintea acesteia; ceea-ce era jignitor pentru părți. Apoi, pricinile cari urmau să se suspende din cauza morții uneia din părți, să se amâne pentru neîndeplinire de procedură, sau în cari era loc la aplicarea art. 151 Pr. civ., trebuia să se aștepte rëndul; ceea-ce ocasiona o pierdere de timp zadarnică și părților și advocaților lor.

Noua redacțiune înlătură acest inconvenient și face imposibilă ori-ce interpretare greșită, împărțind «cauzele în două categorii : unele supuse la o amânare

saŭ suspendare sigură, cari se vor striga și amâna de la începutul ședinței și altele care sunt în stare de a se judeca, și cari se vor lua în cercetare după amânarea celor d'ântéii».

Rêul arătat prin această expunere de motive a fost oare-cum amendat în practică, sub regimul procedurii celei vechi, prin faptul că la începutul ședinței, și după fie-care suspensiune, se permitea advocaților, a cere amânările legale, așa în cât, numai cei cari invocau art. 151, erau siliți să aștepte rëndul lor.

Să vedem acum, cum se exprimă art. 91 în noua sa redactare:

«La începutul fie-cărei ședințe, se face mai întéii strigarea tuturilor pricinilor puse la ordinea zilei. Se vor amâna toate cauzele, în cari este loc la aplicarea art. 151 din acest Cod, saŭ acelea a căror amânare se cere prin bună înțelegere.

Se vor suspenda pricinile, în cari una din părți a încetat din viață, saŭ în cari părțile chemate nu răspund. În urmă, se va începe judecata pricinilor urgente, apoi se va judeca cele-l'alte pricină după ordinea intrării lor, dându-se precădere celor rămase în divergință».

Cu alte cuvinte, legislatorul din 1900 a stabilit trei puncte :

a) Ordinea exactă în care pricinile cată să fie judecate, desființând ast-fel controversa care exista sub legea veche ;

b) Consacrarea usului care se stabilise, de a permite părților a cere amânarea proceselor, fără a aștepta rëndul lor de a fi judecate, dacă motivele de amânare puteau fi luate în considerațiune;

c) În fine, instituirea apelului nominal, la începutul ședinței, pentru a permite suspendarea cauzelor în lipsa părților și amânarea judecăței pentru aplicarea art. 151 Pr. civ.

Această modificare pare, la prima vedere, a nu fi alt-ceva de cât stabilirea, în mod legal, a unor obiceiuri introduse încetul cu încetul și dictate de nevoile zilnice, adică o modificare tot atât de simplă cât și de necesară. Realitatea a dovedit însă, că rezultatul obținut e absolut contrariu speranțelor concepute. Vom enumăra numai câteva din defectele cele mai jignitoare cari s'au ivit prin aplicarea noiei dispozițiuni :

1. O pierdere de vreme de o oră și mai mult, pentru apelul nominal al părților și al martorilor; ceea-ce atrage după sine o întârziere regretabilă în judecarea proceselor rămase pe rol.

2. Inutilitatea vedită a apelului, dacă una din părți răspunde, iar cea-l'altă nu. Implicinatul present trebuie să-și aștepte rëndul, pentru a putea cere respingerea pretențiunilor adversarului său, care nu-și susține pretensele sale drepturi.

3. Advocatii, și numărul lor e foarte mare, cari, având procura de la clienții lor, răspund în numele lor, nu pot fi în acelaș timp la toate secțiile, unde în aceeași zi sunt siliți a se înfățișa, așa în cât, alergând de la o secție la alta, ei pierd apelul la una, ba câte odată și la mai multe secții ; iar dacă din nefericire adversarul, de rea credință saŭ nu, n'a răspuns la strigarea numelui său, el își vede cauza suspendată, ceea ce ocaziona cheltueli și pierdere de timp.

Enumerația aceasta a relelor noului art. 91, e departe de a fi completă și nu e avocat, nu e implicinat, mai mult încă, nu e judecător, care să nu fi avut ocaziunea să constate, că reforma aceasta, departe de a îndrepta rêul, jignește și mai mult pe justițiabili. Resultatul logic, firesc, neînăturabil, a fost că mulți magistrați nu mai respectă acea lege, nu mai procedează la apelul nominal, ci recurg iar la vechiul sistem de a întreba pur și simplu pe advocați la începutul ședinței dacă au procese de amânat.

Acest procedeu însă, nu e nici moral, nici practic. Nu e moral, pentru că ori-ce lege, fie ea cât de rea, trebuie respectată și aplicată de puterea executivă, sub pedeapsă de a aduce o perturbațiune primejdioasă în mersul regulat al lucrurilor, printr'o ingerință regretabilă a puterii executive, în atribuțiunile puterii legislative. Nu e nici practic, de oare-ce justițiabili, nu știu nici odată, dacă trebuie să fie prezenți chiar la începutul ședinței, pentru a răspunde la apelul nominal, saŭ dacă vor putea să vie numai atunci, când au mai multe probabilități de a fi judecați, și rămân astfel în nedumerire.

Ilegalitatea care se comite azi, prin neaplicarea articolului 91 Pr. civ. atrage după sine alte ilegalități, tot atât de revoltătoare. Ne mărginim cu un singur exemplu. Un confrate ceruse amânarea procesului său, unui judecător care nu procedase la apelul nominal. La strigarea părților în cauză, adversarul nu răspunde iar partea presentă motivează cererea sa de amânare pe neindeplinirea procedurii, pe necitarea părților, întimpinește însă un refus categoric, sub cuvânt că, afacerea fiind în apel, venită de la judecătorul de pace, s'ar putea că partea adversă să deție dovezile citațiunilor. Aveam deci dreptate când afirmam că acest procedeu este absolut ilegal și nepractic.

Iată rêul vedit, indiscutabil și nediscutat al actualului art. 91 Pr. civ. Care ar fi remediul cel mai bun la această stare de lucruri ? Propunem un sistem. Il propunem crezându-l nemerit, fără a pretinde însă, că alți jurisconsulți mai luminați, n'ar putea găsi ceva mai practic, ca amendamentul pe care 'l vom expune :

«Inaintea deschiderii fie-cărei ședințe, părțile saŭ

Imputerniciții lor, se vor prezenta judecătorului în camera de chibzuire, pentru a-i preda o petițiune, înregistrată de urgență și cu precădere, care va conține cauza de amânare. Această petiție, la care se vor putea alătura, în caz de nevoie, și alte acte, ca: extras din condica deceselor al ofșterului stărei civile, etc., vor fi îndată puse la dosar.

La ora legală, procesele se vor înfățișa după ordinea intrării lor, dându-se precădere celor urgente și celor rămase în divergință sau în continuare».

Ast-fel justițiabilii, cari vor avea un motiv legal de amânare, și părțile fiind de acord, vor consemna într-o petiție motivată, cererea lor de amânare, și vor putea pleca îndată la afacerile lor, fără a mai pierde timpul lor și al celor-l'alți justițiabili. Această dispozițiune, nu va împiedica pe părți să ceară la începutul ședinței amânarea pentru aplicarea art. 151, singurul caz care nu s'ar putea controla în camera de chibzuire.

Dar apelul nominal s'ar desființa ast-fel, și s'ar câștiga cel puțin o oră, pentru judecarea pricinilor. Intr'adevăr, e știut, că la fie-care secțiune se presintă numai vre-o două-zeci cereri de amânare. Primirea acestor cereri, s'ar putea efectua în cel mult o jumătate de oră, așa în cât la ora douăspre-zece exact, judecarea proceselor ar putea începe. Iar, când grefierul va lua dosarele după ordine, el va atrage atențiunea președintelui, ori de câte ori va da peste o petițiune de amânare, care se va pronunța și în public, dar fără ca părțile să fie nevoite a răspunde la strigarea numelor lor.

Acest sistem ar presinta și un folos fiscal. Intr'adevăr, putem afirma că la palatul justiției din București singur, se presintă la toate secțiunile, zilnic 150 cereri de amânare. Toate petițiile purtând timbrul legal de 0.30 bani, găsim 45 lei pe zi sau 12000 lei anual. Dacă întindem acest sistem pentru întreaga țară, putem socoti pe un venit suplimentar de cel puțin 225000 lei anual; imposit nou, dar de care nimeni nu s'ar plânge, de oare-ce toți justițiabilii ar preferi să plătească 0.30 bani, de cât să piardă ore întregi în sala pașilor pierduți.

Mărturisim că interesul fiscal în această chestie e de o importanță absolut secundară, apreciabilă numai acum, în timpurile grele prin care trecem; dar ceea ce trebuie să pricepem cu toții, e că articolul 91 din noul Cod de procedură civilă nu poate rămâne în vigoare. Dat uitării chiar de magistrații chemați a-l aplica, el s'a dovedit ca insuficient, și ca atare trebuie amendat.

Dr. G. A. Mandy.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 15 Octombrie 1901

Peședenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Creditul funciar urban din București cu Carol Cohen, Eduard Sava și Trinitatea Sava.

Poprire.— Validare. — Imprumut ipotecar acordat de creditul funciar. — Poprire făcută pe scrisurile datorite de credit din realizarea împrumutului. — Oponerea creditului pe motiv că împrumutul nu este acordat debitorului creditorului popritor ci soției debitorului, adevărata proprietară a imobilului ipotecat. — Nepronunțarea instanței asupra acestui mijloc de apărare. — Omisiune. — Casare.

Dotă.— Imprumut ipotecar. — Imobilul dotal ipotecat. — Ai cui sunt banii resultați din împrumut. — Inalienabilitatea dotei. — Violarea ei. — (Art. 1248 și 1253 C. civ.).

Privilegiu și ipotecă.— Cine poate constitui valabil o ipotecă. — (Art. 1769 din Codul civil).

Convenții sau contracte. — Clausă primitoare de două înțelesuri. — Termeni primitori de două înțelesuri. — Cum se interpretă. — (Art. 978 și 979 din Codul civil).

Făcându-se o poprire, de către un creditor, pe o parte din scrisurile funciare ce creditul funciar ar datora din realizarea unui împrumut acordat, și creditul opunându-se la validare pe motiv că împrumutul nu a fost acordat debitorului creditorului popritor ci soției aceluși debitor, adevărata proprietară a imobilului dotal afectat pentru plata împrumutului, instanța judecătorească este datoare să rezolve cestiunea de proprietate, căci o asemenea cestiune dovedindu-se poate schimba soluțiunea procesului, ast-fel că omisiunea ce face nepronunțându-se asupra ei este esențială și ca atare atrage casarea hotărârii.

2) Când judecata admite că jumătate din banii resultați din împrumutul pentru care s'a constituit ipotecă imobilul dotal al soției, sunt ai soțului și la dispoziția creditorilor săi, prin aceasta violează principiul inalienabilității dotei.

3) Ipoteca nu poate fi constituită valabil de cât de proprietarul imobilului.

4) Clausa dintr'un contract ce ar fi primitoare de două înțelesuri trebuie să se interprete în sensul ce poate avea un efect, iar termenii dintr'un contract, susceptibili de două înțelesuri, se s'au pretă în înțelesul ce se potrivește mai mult cu esența contractului.

Decisiunea 368, tei dre' Casată, dupe divergință, decisiua C. produc' apel din București, secția II cu No. autentif), în urma recursului făcut de Creditul funciar urban din București, în proces cu abilitații și alții.

Veracest
C.09. ndera
A de cușă, area raportului făcut de d-l consilier
G. pira pe u;
tracăt,ocat I. Villacrosse, din partea Creditului,
în
1° Găzirea motivelor de casare;
Te d-nii avocați N. Procopescu și B. Cernea, din
partea intimaților, în combateri;

Deliberând,

Asupra mijloacelor de casare invocate:

I. «Omisiune esențială și violarea art. 1 din legea

creditelor funciare române din 5 Aprilie 1873 și art. 1769 Cod civil.

«Curtea omite de a se pronunța asupra cesiunii ridicate de noi, cum că imobilul ipotecat este al d-nei Trinitatea Sava și prin aceasta violează atât dispozițiunile art. 1769 Cod civil, după care ipoteka nu poate fi constituită de cât de proprietarul imobilului cât și dispozițiunile art. 1 din legea creditelor funciare, după care nu se pot împrumuta la credit de cât proprietarii de imobile.

II «Violarea art. 1248 și a principiilor inalienabilității dotei.

«Curtea admite că imobilul dotal poate fi ipotecat de soți în afară de formele și casurile speciale prevăzute de lege.

III «Exces de putere și violarea art. 978 și 979 Cod civil.

«Curtea se depărtează de la regula de interpretare prevăzută în art. 978 C. civil, când admite că părțile contractante au putut avea intențiunea a se acorda un împrumut ipotecar unei persoane care nu avea nici un drept real asupra imobilului ipotecat, ea se depărtează și de la dispozițiunile art. 979 când admite că contractul de ipotecă se poate face cu alt cine-va de cât cu proprietarul lucrului ipotecat».

Având în vedere decisiunea supusă recursului, din care rezultă că obiectul procesului desbătut dinaintea instanțelor de fond, constă în cererea lui Carol Cohen —intimat în recurs— de a se valida poprirea făcută în mâinele creditului urban —recurentul de azi— pe suma de 12500 lei în scrisuri funciare urbane, ce creditul ar datora lui Eduard Sava din realizarea unui împrumut, și care poprire s'a făcut pentru despăgubirea numitului intimat Carol Cohen de suma de 8500 lei cu dobânzile și cheltuelile cuprinse în sentința tribunalului Ilfov, secția comercială, cu No. 445/97, ce i se datorează de Eduard Sava; că, Curtea de fond, prin decisiunea atacată azi cu recurs, a validat această poprire;

Având în vedere că creditul funciar, prin reprezentantul său, a susținut dinaintea instanțelor de fond: 1) că imobilul ipotecat este dotal, proprietate a d-nei Trinitatea Sava, soția debitorului poprit Eduard Sava, iar nu a acestuia, și că în împrumutul a fost acordat soției Trinitatea Sava în baza autorizațiunii dată de justiție prin jurnalul tribunalului Ilfov, secția III, C. c., cu No. 6583 din 10 Septembrie 1901, pentru unul din cauzele cuprinse în art. 1253 Cod civil; 2) că dacă Eduard Sava a subscris contractul de împrumut alături cu soția sa, atât personal cât: pentru autorizare, aceasta este o măsură de precauție și mai bine, pe care în casuri analoage o ia în totdeauna proprietarul, pentru că soțul având usufructul legal asupra dotalului, s'ar putea naște dificultăți, cu ocazia neretragerii creditului în posesiunea imobilului dotal pentru neplata ratelor la timp, dificultăți pe care, din dorința de a evita și apoi pentru ca creditul să fie și mai bine asigurat pentru cazul eventual când prin hotărâri judecătorești s'ar recunoaște soțului vre un drept real oare care asupra imobilului ipotecat;

Având în vedere că, Curtea de fond, prin decisiunea atacată cu recurs, fără a cerceta aceste mijloace de apărare invocate de creditul funciar, se ocupă numai cu cesiunea de a se ști cine figurează în contractul de împrumut și pe motiv că contractul este făcut cu ambii soți deduce din aceasta că împrumutul de 25000 lei efectuat la credit aparține ambilor soți, fie căruia pe jumătate, și anume 12500 lei soției, care este datoare să întrebuițeze această sumă pentru căutarea sănătății, scop pentru care s'a autorizat de justiție a se face împrumutul, iar cea-l-altă jumătate din împrumut, 12500 lei, aparține soțului, și ca atare bine a fost poprită de creditorul său personal Carol Cohen;

Considerând că Curtea de fond necercetând sus arătatele mijloace de apărare invocate de creditul funciar, prin această procedare a comis o omisiune esențială, căci știut fiind în drept, că ipoteka nu poate fi constituită valabil de cât de proprietarul imobilului (art. 1769 Cod civil), de ar fi constat de întemeiată susținerea creditului că imobilul dotal ipotecat este proprietatea exclusivă a soției Trinitatea Sava, în acest caz toți banii rezultați din împrumutul ipotecar nu putea fi considerați de cât ca aparținând femeii, pentru scopul determinat de justiție prin jurnalul care a încuviințat împrumutul, iar nu că numai jumătate din acei bani sunt ai ei în acel scop, și restul ai bărbatului, și ca atare, susceptibil de a fi urmărit de creditorii lui personali;

Că dar, întru cât prin resolvarea cesiunii de proprietate ridicată de credit în apărarea sa, se putea schimba soluțiunea procesului, omisiunea este esențială;

Că în afară de acestea, Curtea de fond admitând că jumătate din banii rezultați din împrumutul pentru care s'a constituit ipotecă imobilul dotal al soției, sunt ai soțului și la dispoziția creditorilor lui, prin aceasta violează principiul inalienabilității dotei, pus în art. 1248 Cod civil, care nu admite că un imobil dotal poate fi ipotecat de soți de cât cu formele și pentru casurile anume specificate prin art. 1253 C. civil, în specie, pentru căutarea sănătății soțului;

Că, în fine, Curtea de fond preocupându-se numai de contractul de împrumut și admitând că creditul funciar urban a putut avea intențiunea a se acorda un împrumut ipotecar unei persoane care nu avea nici un drept real asupra imobilului ipotecat și că contractul de ipotecă se poate face cu alt cine-va de cât cu proprietarul lucrului ipotecat, prin această procedare violează regulile de interpretare prevăzute în art. 978 C. civil, după care o clausă primitoare de două înțelesuri, trebuie a se interpreta în sensul ce poate avea un efect și acelea prevăzute în art. 979 același Cod după care termenii susceptibili de două înțelesuri, se interpretează în înțelesul ce se potrivește mai mult cu natura contractului;

Considerând că ast-fel fiind, mijloacele de casare invocate sunt întemeiate;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc. etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiența de la 11 Octombrie 1901

Președenția D-lui A. BĂRSESCU, Președinte

Maria Iiescu cu Golda Strul sin Avram și Volf Last

Sentința civilă No. 211/901

Urmărire imobiliară.— Ordonanță de adjudecare. — Revendicarea imobilului urmărit și adjudecat.— Atacarea în nulitate a ordonanței de adjudecare pe motiv că urmărirea s'a început dupe moartea debitorului fără să se fi comunicat moștenitorilor titlul în baza căruia se urmărea și fără ca urmărirea să se facă pe numele lor.— Dacă asemenea motive de nulitate se mai pot invoca când ordonanța a rămas definitivă.— (Art. 398, 552, 562 din vechea Proc. civilă).

O dată ce o ordonanță de adjudecare a rămas definitivă și esecutorie, nefiind atacată cu recurs în termen, ea nu mai poate fi atacată în nulitate, pe cale de revendicare a imobilului urmărit și adjudecat, făcută de moștenitorii debitorului și basată nulitatea pe motivul că atunci când s'a început urmărirea debitorul urmărit încetase din viață și urmărirea s'a făcut tot pe numele lui fără ca să se fi comunicat moștenitorilor titlul esecutoriu în baza căruia s'a făcut urmărirea și fără ca ei să fie citați la urmărire, întru cât asemenea motive de nulitate a ordonanței de adjudecare nu se pot propune de cât pe calea recursului în casație în termenul de patru zeci de zile de la data ordonanței.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea în revendicare intentată prin petițiunea înregistrată de tribunal la No. 4378/99 de Maria Iiescu, fără profesiune, domiciliată în Fălcițeni, contra d-nei Golda Strul sin Avram, azi decedată și reprezentată în instanță prin fiul său Meier Esrog; cum și cererea de chemare în garanție a d-lui Volf Last, proprietar, tot din acest oraș, făcută de numitul pârât;

Având în vedere că din desbaterile părților și actele prezentate rezultă: Elias sin Ițic Smil, tatăl reclamantei Maria Iiescu, împrumutând 180 galbeni, de la chematul în garanție Volf Last, drept asigurare și ipoteciază în primul rang un imobil situat în Fălcițeni și care se revendică azi de reclamantă, în calitatea sa de fiică și moștenitoare. Această obligațiune ipotecară, autentificată și înscrisă de tribunalul local la No. 34/74, devenind exigibilă se cere executarea ei; imobilul grevat scos în vânzare se adjudecă asupra creditorilor urmăritori Volf Last, iar ordonanța de adjudecare No. 273/82 rămasă și ea definitivă prin neatacare cu recurs în termen legal să execută și adjudecatorul să și pune în posesiunea imobilului;

Să trec doi ani și la Aprilie 1884 Volf Last, proprietar în virtutea citatei ordonanțe de adjudecare, cu actul autentificat și transcris de acest tribunal la No. 214/84 vinde imobilul lui Strul sin Avram, soțul pârâtei Golda Strul sin Avram și tatăl lui Meier Esrog deținătorul imobilului, iar peste zece ani, se intentă această acțiune în revendicarea lui;

Având în vedere că, motivul pentru care reclamanta Maria Iiescu, revendică imobilul menționat este, că Volf Last, vânzătorul lui nu ar fi fost adevăratul proprietar, ordonanța de adjudecare în baza căreia se credea proprietar fiind nulă, de oare ce Elias sin Ițic Smil, părintele ei și debitorul adjudecatorului Volf Last la epoca vânzării și mai înainte chiar de începerea urmării era încetat din viață, și cu toate acestea,

formalitățile s'aau îndeplinit față cu densus considerat cu domiciliul necunoscut și fără ca moștenitorilor să li se comunice titlu executor;

Având în vedere că în fapt este necontestat și actele din dosar dovedesc: că debitorul Elias sin Ițic Smil a încetat din viață în ziua de 22 Martie anul 1875, ear urmărirea s'a început la 1882 adică 7 ani în urmă; că toate formalitățile de vânzare s'aau îndeplinit față cu numitul debitor considerat cu domiciliul necunoscut, și că de și pe urma lui rămâne moștenitoare, reclamanta de azi, atunci minoră și alți doi copii majori nu li s'a încunosciințat titlul executoriu în baza căruia s'a făcut urmărirea;

Având în vedere că legiuitorul nostru prin art. 398 din vechea procedură civilă, prescria sub pedeapsă de nulitate: că hotărârile și titlurile executorii nu se vor putea executa contra moștenitorilor, dacă executarea nu începuse încă la moartea debitorului, de cât 8 zile după ce li s'aau încunosciințat aceste titluri. Prin urmare față cu acest text de lege precis și categoric trebuie să recunoaștem că toate actele de urmărire posteroare încunosciințării cerute de art. 398 Pr. civ. și pe baza cărora s'aau dat ordonanța de adjudecare No. 273/82 atacată azi în anulare sunt nule, întrebarea este această ordonanță rămasă definitivă și esecutorie, mai poate fi ea reformată în mod incidental pe calea unei acțiuni în revendicare, după zece ani de la data ei, pentru nulități de procedură?

Considerând că dacă discutată este chestiunea, dacă o ordonanță de adjudecare este un simplu act de vânzare făcut sub supravegherea justiției și supus ca atare acțiunii în nulitate; sau o adevărată hotărîre judecătorească, și care o dată rămasă definitivă și esecutorie după cum există în specie, nu se mai poate ataca pentru nulitate de procedură; este în afară de orice discuțiune principiul: «Că atunci când legea fixează un termen înăuntru căruia să se facă cererea în nulitate, dacă acel termen a trecut nu se mai poate propune în urmă acea nulitate», deci se atacă în nulitate ordonanța de adjudecare No. 273/82 pe motivul că nu s'aau împlinit formalitățile cerute de art. 398 Pr. civ. sub pedeapsă de nulitate, vechea procedură civilă, prin art. 562 al. 3 combinat cu art. 559, cum și cea actuală, prevede a-nume că aceste nulități se pot opune pe calea recursului în casație, și fixează în acelaș timp și termenul în care această cerere de nulitate se poate face: «40 de zile de la data ordonanței de adjudecare», și cum constatat și necontestat este, că, acest termen, a trecut fără ca reclamanta, cei-l-alți doi frați a ei majori la acea epocă, sau vre-o altă persoană să fi propus acea nulitate, conf. principiului expus mai sus, ea nu mai poate fi opusă azi după 10 ani pe calea unei acțiuni în revendicare; Teoria contrarie susținută de reclamantă prin apărătorul său dacă s'ar admite de tribunal, ne-ar conduce la rezultate desastroase, dând loc bunului plac nesiguranței dreptului, etc.;

Că așa fiind această ordonanță de adjudecare rămând în picioare și producând toate efectele ei juridice, actul de vânzare autentificat și transcris de tribunalul local la No. 214/84, prin care adjudecatorul Volf Last, transmite autorului pârâtului acel imobil, este valabil și opozabil tuturor; ear acțiunea în revendicarea lui, basată pe această singur motiv, este nefondată;

Considerând că o dată stabilită netemeinicia acțiunii de nulitate, examinarea celor alte motive invocate de pârât pentru respingerea ei devine inutilă, de și întrucât spunem, că ele sunt nefondate, și în adevăr: în primul rând pârâtul a mai invocat prescripția de 10 ani, și de la data actului de cumpărătură până la intentarea acțiunii a trecut 10 ani deplinii, din dosar însă se constată că reclamanta n'a locuit tot-d'auna în circumscripția acestei Curți, ci de la anul 1890-1893, adică trei ani a locuit în Pitesci cu comscripția Curții de București, deci conform art. 1895 combinat cu art.

1896 Cod. civil, nu poate invoca cu succes prescripția de 10 ani; în al doilea rând pârâțul a prezentat un act sub semnătură privată, intitulat «act provisor» și prin care în anul 1874, autorul reclamantei vinde lui Volf Last imobilul în litigiu cu obligațiunea că până în două luni să-î dea cumpărătorului un act definitiv de proprietate autentificat și transcris de tribunal, ceea ce n'a avut loc, căci tribunalul a refuzat autentificarea pe consideratiunile că cumpărătorul Volf Last este israelit ne împământenit, și cum la acea dată israeliților le era prohibit într'un mod absolut a dobândi imobile în România, acest act de vânzare-cumpărare nul de la început nu și-a putut dobândi nici în urmă ființa, prin urmare nu poate, credem noi, fi opozabil reclamantei;

Considerând că în ceea ce privește cererea de garanție făcută de pârâțul Meier Esrog, ea rămâne fără nici un interes și cată să se respingă, întru cât s'a respins și acțiunea principală intentată contra sa.

Pentru aceste considerente redactate de d-l președinte Al. Bărescu, tribunalul, în virtutea legii hotărăște:

Respinge ca nefondată acțiunea introdusă de Maria Iliescu contra Goldei Strul sin Avram reprezentată astăzi prin moștenitorul ei Meier Esrog pentru revindicare și prin consecință și cererea de chemare în garanție făcută de pârâț contra d-lui Volf Last, ca fără interes.

(ss) A. Bărescu, Ar. Gorovei.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TUTOVA (Bârlad)

Audiența de la 22 Septembrie 1901

Președenția D-lui G. C. STURDZA, Președinte

Ancuța Moise cu Catinca Ariton

Sentința civilă No. 247/901

Vândare între soți. — Nulitate. — Donațiuni deghisate făcute între soți. — Nulitate. — Propunerea acestei nulități de toți acei interesați. — Moștenitori rezervatari și nerezervatari. — (Art. 940, 1307 C. civ.).

Vândările făcute între soți, în afară de cazurile excepționale prevăzute de art. 1307, sunt nule fie ca vândări, fie ca donațiuni deghisate, nulitatea rezultând, în asemenea caz, din termenii imperativi ai legii, și asemenea nulitate poate fi propusă de toate părțile interesate și de moștenitorii lor, fie rezervatari sau nerezervatari.

Asemenea vândări fiind nule, nu pot valora nici ca donațiuni ascunse sau deghisate, nulitatea în asemenea caz rezultând din art. 940 § 2.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Ancuța Moise, sprijinită în instanță de d-nii avocați C. Robescu și N. Simionescu, prin care i s'a respins ca pornită fără calitate acțiunea intentată contra Catincaei Ariton pentru anularea contractului de vânzare încheiat între ea și defunctul său soț P. Ariton, relative la vânzarea imobilelor indicate în acțiune;

Vedând că afară de cele trei cazuri vorbite în art. 1307 C. civ., vânzarea între soți e prohibită; că nerezervatarii rezultă din termenii imperativi ai legii; că, în adevăr, este imposibil, față cu un text așa de categoric și de general, de a susține că legiuitorul a avut în vedere de a opri numai vândările ce ar ascunde beneficii indirecte și că, prin urmare, numai rezervatarii ar fi în drept de a ataca aceste vândări și numai întru cât s'ar fi lesat rezerva lor (caz prevăzut de aliniatul din urmă al acestui articol);

Considerând, de altminterlea, că vândările între soți n'au fost prohibite numai pentru considerațiunea că ar putea conține liberalități deghisate, ci și pentru a apăra pe fie-care din soți contra influenței ce ar putea exercita asupra sa cel-l'alt soț spre a-l face să-î vândă din averea sa; că, prin urmare, contra unei asemenea vândări este acordată nu acțiunea în reducere, care competă numai rezervatarilor, ci o adevărată acțiune în nulitate, care aparține mai întâi soțului donator și apoi trece și la toți erezii lui; că chiar dacă, sub vânzare, s'ar ascunde o donațiune, încă după termenile categorice și exprese ale art. 940 al. 2, asemenea vânzare ar fi nulă ca conținând o donațiune deghisată; deci și sub acest punct de vedere am avea nu o acțiune în reducere, ci o acțiune în nulitate, susceptibilă prin urmare de a fi intentată și de soț și după densusul de erezii lui, fără distincțiune între cei rezervatari sau colateralii.

Pentru aceste motive, dispune, admite în principiu apelul, etc.

(ss) G. C. Sturza, T. Buiuciu.

Observație. — Vândările sunt în principiu oprite între soți, ele nefiind permise de cât pentru cauză de lichidațiune în cele trei cazuri limitativ determinate de art. 1307, și aceasta pentru a se împedica colusiunea dintre soți în fraudă terțiilor persoane⁽¹⁾. «Bărbatul nu e volnic a vinde muereii, nici muerea bărbatului», dice Codul Caragea (art. 4, partea III, capit. 2). Atât Codul actual cât și Codul Caragea se depărtează deci de la dreptul roman, care permitea vândările de bună credință între soți⁽²⁾.

Codul italian, călăuzându-se de principiile dreptului roman, recunoaște de bune vândările dintre soți de câte-orî ele au fost autorizate de justiție (art. 136). Această inovație este însă departe de a fi fericită, căci mai toate vândările dintre soți fiind bănuite de fraudă, justiția va fi pusă în trista pozițiune de a viola secretul familiilor, pe care legiuitorul a voit să-l ocrotească, și de a anula cele mai multe orî actele pe care ea însuși le-a aprobat⁽³⁾.

Mult mai bună este deci soluția Codului nostru

(1) «Considerând, dice Curtea din București că, în principiu, vânzarea nu se poate face între soți din cauza înlesnirii ce ei ar avea de a-și face mutualmente, prin mijlocul unor vândări simulate, liberalități care ar depăși cotitatea disponibilă, sau ar imprima acestor donațiuni un caracter de irevocabilitate oprit de lege, sau ar sustrage orî ar micșora garanțiile creditorilor vre-unuia din soți, făcând a trece bunurile sale în patrimoniul celui-l'alt, etc.». *Dreptul* din 1882, No. 13. Cpr. trib. Prahova și Cas. rom. *Dreptul* din 1882, No. 14 și 84. Bulet. Cas. S-a I, anul 1882, p. 1028. Vezi și Baudry et Saignat, *Vente*, 201, p. 154 urm. (ed. a 2-a, 1900). T. Huc, X, 40. Thiry, III, 541. Arntz, III, 931. Planiol, II, 1495. Troplong, *Vente*, I, 178.

(2) L. 7, § 6, in medio și L. 31, § 4, Dig., *De donat. inter virum et uxorem*, 24. 1.

(3) Cpr. T. Huc, *Le Code civil italien et le Code Napoléon*, I, p. 266 urm.

și a Codului Caragea, care era primită și în unele cutume franceze: «*Gens mariés, d'ice art. 410 din cutuma Normandiei, ne peuvent céder, donner ou transporter l'un à l'autre quelque chose que ce soit, ni faire contrats ou confessions, par lesquels les biens de l'un viennent à l'autre, en tout ou en partie*» (4).

Codul actual a admis, cu drept cuvânt, această din urmă soluție, ocrotind ast-fel pe terții în contra fraudelor care ar fi fost inevitabile. Aceste fraude neputând însă să se producă de cât în vânzările voluntare, nimic n'ar împedica pe unul din soți de a cumpăra de bună credință la mezat public imobilul celui-l'alt soț, care s'ar vinde după cererea creditorilor săi (5).

Se admite de asemenea că proibițiunea prevădută de art. 1307 nu se aplică la vânzările consimțite între viitorii soți, chiar în intervalul care s'ar strecura între contractul de căsătorie și celebrarea căsătoriei. Această vânzare nu este, în adevăr, făcută între soți, ci între două persoane necăsătorite, care, până în momentul săvârșirii căsătoriei, pot să și facă liberalități irevocabile (6).

Art. 1307 oprește el numai vânzările saș și schimbul dintre soți? S'a decis de Curtea noastră supremă că motivele fiind aceleași și într'un caz și în altul, soții nu pot, în timpul căsătoriei, să facă schimburi de cât în casurile excepționale prevăzute de art. 1307. De și această soluție este generalmente admisă și în Franția (7), totuși o credem inadmisibilă: 1° pentru că art. 1254 încuviințând schimbul imobilului dotal al femeii cu alt imobil, nu distinge dacă imobilul primit în schimb aparține bărbatului saș unui străin; 2° legiuitorul lămurind prin art. 1409 că regulele prescrise pentru vânzare se aplică și la contractul de schimb, n'a avut în vedere de cât regulele generale privitoare la consimțământul părților, la transcriere, la răspunderea pentru cazul de evicțiune, etc., ear nu și regulele excepționale care și-au rațiunea lor în privința vânzării, nu însă și în privința schimbului; 3° legiuirile noastre anterioare, de acord în această privință cu dreptul roman (8), încuviințând schim-

bul dintre soți, legiuitorul modern s'ar fi exprimat expres dacă el ar fi înțeles să rupă de odată cu tradiția veche. Eată, în adevăr, cum se exprimă, în această privință, Codul Caragea: «Când bărbatul va pune cu știrea judecăței altceva în locul zestreii de acelaș preț, atunci lucrul de zestre poate să'l vîndă, să'l zalojească, să'l facă ori ce va voi». Acest schimb al imobilului dotal contra unui alt bun al bărbatului se numea la noi altă-dată *antipricon*, și Curtea supremă a decis de curînd că schimbul imobilului dotal al femeii pe un alt lucru, nu se putea face de cât cu consimțământul femeii, stăpâna zestreii (9).

Instituția antipriconului exista și sub Codul Calimach (art. 1403, 1643), de și această expresiune nu figurează în legiuirea Moldovei (10).

Conchidem dar că nimic nu se opune în principiu astă-zî la schimbul dintre soți și că art. 1307 nu este aplicabil în specie (11).

Acestea fiind expuse, să venim acum la sentința trib. de Tutova, pe care ne-am propus s'o adnotăm. Care va fi soarta vânzării consimțite între soți în afară de casurile permise de art. 1307? Chestiunea este controversată (12); însă tribunalul răspunde cu drept cuvânt că ea este nulă, în sensul de *anulabilă*, în toate casurile. În adevăr, două ipoteze pot să se presinte: saș părțile au înțeles să facă o adevărată vânzare, și în asemenea caz, ea este nulă, dacă nu intră în nici una din excepțiile admise de lege. Nulitatea, ce e dreptul, nu este expres pronunțată de art. 1307, însă ea rezultă, în specie, din formula prohibitivă întrebuintată de lege. Vânzarea *nu se poate face între soți*, d'ice art. 1307, *de cât în casurile următoare*: prin urmare, ea este oprită în toate cele-l'alte casuri. Or, ceea ce este oprit nu poate fi făcut în mod valid.

Saș părțile au înțeles să facă o donațiune, și ea este nulă și în asemenea caz, fie prin aplicarea art. 940 § 2, care declară nule donațiunile *deghisate* dintre soți, adecă ascunse sub forma unui contract cu titlu oneros; fie prin aplicarea art. 1307, care oprește vânzările dintre soți, ei

(9) Cas. rom. (18 Oct. 1900). *Curierul Judiciar* din 1900 No. 77.

(10) Cpr. Cas. rom. *Dreptul* din 1879, No. 27 și Bulet. 1879, S-a I, p. 30. Veđi în privința unei specii judecate sub legea veche (C. Caragea), *Gazeta tribun.* din 1861, No. 13, p. 109. Veđi și t. IV a Comentariilor noastre, p. 789, nota 1.

(11) Veđi în acest sens, Curtea Galatz, Trib. și C. Iași. *Dreptul* din 1888, No. 79. *Dreptul* din 1883, No. 8 și 16. Cas. rom. și Trib. Ialomitza. *Dreptul* din 1889, No. 43 și Bulet. 1889, p. 525. *Dreptul* din 1890, No. 59 C. București. *Curierul Judiciar* din 1899, No. 2 Alex. Degré, *Dreptul* din 1891, No. 36 p. 283. Répert. Sirey, *Dot.* 1991. Guillaouard, *Contrat de mariage*, IV. 2056.

(12) Veđi diversele sisteme arătate de Baudry & Saignat, *Vente*, 226.

(4) Cpr. Pothier, *Tr. des donations entre mari et femme*. VII, 78. Toullier-Duvergier, VI, partea II, 41. Troplong, *Vente*, I, 178.

(5) Cpr. C. București. *Dreptul* din 1879, No. 28. C. Rouen. D. p. 93. 2. 24. Sirey, 93. 2. 78. Baudry et Saignat, *Vente*, 202. T. Huc, X, 40. Guillaouard, *Vente*, I, 148. Fuzier-Herman, IV, art. 1595, No. 5 urm.

(6) Cpr. Baudry et Saignat, *op. cit.*, 203. Aubry et Rau, IV, p. 349, 350, nota 20, § 351. Fuzier-Herman, IV, art. 1595, No. 3. C. Bordeaux, Sirey, 34. 2. 281.

(7) Veđi Baudry et Saignat, *Vente*. 229. Baudry. *Le Courtois et Surville, Contrat de mariage*, III, 1733. T. Huc, IX, 483. Demolombe, IV, 238. C. Pau. D. P. 86. 2. 44.

(8) L. 21, Dig., *De pactis dotalibus*, 23. 4.

neputând, în adevăr, să ascundă liberalitatea lor sub forma unui contract cu titlu oneros pe care legea 'l oprește. Vîndarea este deci în ori-ce caz nulă, sau mai bine zis *anulabilă*, pentru că viciul care se opune la validitatea ei este incapacitatea părților, și știut este că viciul care rezultă din incapacitate nu împiedică contractul de a se forma, ci permite numai anularea lui. Asemenea vîndări nu pot deci valora nici ca donațiuni ascunse sau deghisate ⁽¹³⁾.

Din împrejurarea că vîndarea dintre soți, care n'ar fi fost făcută în cazurile excepționale și limitativ permise de lege, este numai *anulabilă*, ear nu *inexistentă*, rezultă că ea poate fi confirmată în urma desfacerei căsătoriei. Anularea trebuie să fie cerută în termen de zece ani de la desfacerea căsătoriei (art. 1881 și 1900); alt-fel, vîndarea ar fi confirmată tacitamente ⁽¹⁴⁾.

Ne-a mai rămas acum să examinăm încă un punct. Cine poate să ceară anularea vîndărei făcute în afară de cazurile excepționale permise de art. 1307? Unii nu acordă această acțiune de cât soțului vîndător, moștenitorilor și creditorilor săi ⁽¹⁵⁾, ceea ce ar părea logic, pentru că motivele de anulare nu există de cât în privința acestor persoane. Adevărul este însă că acțiunea trebuie să aparție nu numai soțului vîndător, dar și soțului cumpărător, prin urmare, moștenitorilor și creditorilor săi. În adevăr, legea, când oprește vîndarea dintre soți, nu distinge între vîndare și cumpărare (*emptio venditio*). Soțul cumpărător fiind tot atât de incapabil de a cumpăra pe cât soțul vîndător este incapabil de a vinde, incapacitatea are același caracter față cu amîndoi. Soțul

cumpărător, de câte-ori va avea interes, va putea deci cere anularea vîndărei ca și soțul vîndător. Amîndoi soții avînd dreptul de a exercita acțiunea, se înțelege că acest drept va aparține atât creditorilor (art. 974) cât și moștenitorilor lor, fără a se distinge dacă acești din urmă sunt rezervatari sau nerezervatari.

Acestea sunt adevăratele principii: «Considerînd, dice Curtea din București, că, dacă prin art. 1307 C. civ., s'a dat moștenitorilor rezervatari ai părților contractante dreptul de a ataca vîndarea dintre soți pentru cauză de lichidațiune în cele trei cazuri excepționale, prin aceasta nu s'a exclus cătuși de puțin dreptul soților, moștenitorilor de ori-ce categorie, rezervatari sau nerezervatari, și chiar creditorilor de a cere nulitatea ori-cărei vîndări făcute între soți, chiar și în alte cazuri de cât acele cuprinse în sus citatul text, etc.» ⁽¹⁶⁾.

În resumat, sentința tribunalului este juridică. Chestiunea fiind însă de o mare însemnătate, am fi dorit s'o vedem mai pe larg și mai strîns motivată.

O asemenea chestiune merita mai multă osteneală și atențiune din partea judecătorului care a motivat hotărîrea.

D. Alexandresco

⁽¹⁶⁾ Veți *Dreptul* din 1882, No. 13. Trib. Prahova și Cas. rom. *Dreptul* din 1882, No. 14 și 84. Baudry et Saignat, *op. cit.*, 227. T. Huc, X, 47. Planiol, II, 1498. Aubry et Rau, IV, § 351, p. 352, nota 31.— Este adevărat că Curtea de casație, prin o decizie din 1886 (Bulet. S-a I, 1886, p. 690) a decis că moștenitorii colaterali nu au, în cazul art. 1307, acțiunea în anulare, pentru că ei nu sunt rezervatari, însă această decizie face o greșită aplicare a principiilor de drept.

BIBLIOGRAFIE

Anunțăm cu plăcere apariția unei opere de mare însemnătate în literatura juridică, *Dreptul civil român de d-l C. Nacu, profesor de drept civil la universitatea din București (Socec, București, 1901).*— *De o cam dată n'a eșit de cât Vol. I (art 1—643). Cele-lalte două volume nu vor întîrzia însă a apare. În unul din numerele viitoare, Directorul nostru va face o dare de seamă amănunțită asupra acestei opere merită a aduce mare serviciu atât studențimei studioase cât și științei dreptului în genere.*

Deposit la librăria L. Alcalay.

Cu numărul trecut am distribuit tabla de materii pe anul 1900 numai abonaților în corent cu plata. Dacă se va fi făcut verii o omisiune, rugăm a ni se cere și o vom espedia.

Neabonaților, tabla se vinde separat cu 5 Lei esemplarul.

⁽¹³⁾ Veți în acest sens Cas. rom. C. București și Trib. Prahova, *Dreptul* din 1882, No. 13, 14 și 84. Veți și C. Paris, Sirey, 98. 2. 17. Baudry et Saignat, *Vente*, 226. Thiry, III, 543. Marcadé, VI, art. 1595, No. 4. Laurent, XXIV, 41. Colmet de Santerre, VII, 22 bis I. Planiol, II, 1496, 1499, Aubry et Rau, IV, § 351, p. 351, 352. Guillouard, *Vente*, I, 165. T. Huc, X, 47.—Veți însă Toullier D., VI, partea II, 41. Duvergier, *Vente*, I, 183. Troplong, *Vente*, I, 185. Arntz, III, 937. După acești din urmă autori, vîndările dintre soți, făcute în afară de cazurile excepționale prevădute de lege, ar putea, după împrejurări, valora ca donațiuni deghisate. Curtea noastră supremă restoarță însă, cu drept cuvînt, acest sistem prin următoarea argumentare: «Considerînd că nu putem să dăm vîndărilor făcute în afară de cele trei cazuri excepționale admise de lege, caracterul unor donațiuni ascunse sau deghisate sub forma unui contract cu titlu oneros, donațiuni valabile ca atare și numai reductibile la coticitatea disponibilă după cererea moștenitorilor rezervatari; căci actele nule nu pot să producă absolut nici un efect juridic; că, în adevăr, ca să se poată ascunde o donațiune sub form unei vîndări, trebuie ca actul de vîndare să fie valabil ca atare; or, în cazul de față, vîndarea fiind nulă, dispăre ori-ce formă, fie chiar și aparentă, ori-ce umbră sub care s'ar putea ascunde o donațiune» (*Dreptul* din 1882, No. 84 și Bulet. S-a I, anul 1882, p. 1028).

⁽¹⁴⁾ Veți T. Huc, X, 47. Planiol, II, 1497. Baudry et Saignat, *op. cit.*, 226, p. 183. Arntz, III, 937.

⁽¹⁵⁾ Laurent, XXIV, 42. Guillouard, *Vente*, I, 165.